

[Jørgen Estrup]

For det tredje, at vægten i Danmarks sikkerhedspolitiske indsats må flyttes fra vort nærområde til den internationale scene, dér, hvor problemerne er.

For det fjerde, at Danmark må arbejde for, at internationale organer for kollektiv sikkerhed som FN og CSCE effektiviseres og tillægs beslutende myndighed også i militær henseende. De snævrere forsvarspolitiske alliancer som NATO og Vestunionen må underordnes disse beslutninger.

Dette er også baggrunden for vores beslutning i dag, og det får mig til som et sidste punkt i en mere principiel stillingtagen til det, vi foretager os i dag, også at nævne et brev, som vi alle sammen har fået fra Foreningen Aldrig Mere Krig – en forening, som jeg har dyb respekt for, som jeg har haft meget godt samarbejde med, og som jeg håber også fremover at have meget godt samarbejde med. Men foreningen skriver i sin meddelelse til os bl.a.:

»Begrundelsen for dansk værnepligt og for et dansk militært forsvar har altid været, at Danmark skal have mulighed for at forsvare sin suverænitet og sit territorium mod voldeligt angreb fra en udefra kommende fjende. Det er klart i strid hermed at ville lade danske soldater deltage i en intern borgerkrig i et område uden for Danmark.«

Det er efter radikal opfattelse for snævert; på den måde kan vi ikke løfte det internationale ansvar, vi set med radikale øjne har i Danmark.

Lad mig slutte af med at sige, at det, som under alle omstændigheder jo både har plaget os og også været vores ansvar i de dage, hvor denne beslutning skulle træffes, er selvfølgelig hensynet til dem, der skal udsendes – dem, som vi beder om at tage af sted. Uanset at der er en frivillighed knyttet til dette forslag, en frivillighed, som jeg lægger vægt på, og som set med vores øjne er nødvendig for et militært personel, der er ansat under andre vilkår end dem, der gælder i verden i dag, synes jeg – og det vil jeg gerne understrege – at vi bør gøre os klart, at dette er vores ansvar, og det er et ansvar, vi ikke tager på os med let sind i Det Radikale Venstre, men som vi tager på os.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti behøver ikke så forfærdelig mange ord for klart at udtrykke vores ful-

de tilslutning til beslutningsforslaget. Vi synes, vi fra forskellig side dagen igennem har fået mange gode argumenter for det, selv om der selvfølgelig også er nogle, der ud fra et ærligt hjerte har en anden opfattelse, hvad de har lov til at have.

Men der er bare én ting, vi nok skal slå fast, og det er, at vi hører sammen i Europa, hører sammen i verden, og at man ikke kan sidde og sige, at de bor langt væk fra Danmark, og at det er så uendelig fjernt. Hvor mange minutter tager det at komme derned med en flyver? Ikke ret mange.

Vi har i NATO og i FN indgået visse forpligtelser, som vi i Kristeligt Folkeparti lægger stor vægt på. Jeg kan huske, da jeg for et par år siden var i FN, hvor den daværende udenrigsminister klart udtrykte ønske om, at vi også kunne gribe ind dér, hvor mindretal var truet. Det er netop det, vi ser rundt omkring, ikke bare her, men også andre steder, hvor mindretal trues med udslettelse, og det er noget, der har berørt mig selv dybt at se på, at mindretalsgrupper går til grunde, mens hele verden ser på det og bare siger, at det kan vi jo ikke gøre noget ved.

Derfor tror jeg også, at vi har en klar forpligtelse her. Der er ikke nogen i Danmark, der ønsker, at der skal bombes. Der er ikke nogen, der ønsker, at danske soldater skal involveres i krig, men de samme mennesker og alle vi andre siger også: Jamen vi har en forpligtelse over for de mennesker, der bor dernede. Når man ser udsendelser fra Sarajevo og ser de grædende forældre og børn og andre – også de mange mennesker, som ikke kommer ud, de gamle, de syge, som ikke har mulighed for at flygte – berører det én dybt. Vi har et enormt ansvar, og vi vil gerne have nødhjælp og andet frem, men hvis den nødhjælp trues, hvis grebet strammes omkring et mindretal, må verden på en eller anden måde gribe ind.

Det er det, der sker nu. Vi vil ikke længere have, at der bliver drevet gæk med os, at man ustandselig lover, men ikke holder, og derfor håber jeg – og det tror jeg gælder os alle – at det, der sker nu med trusler om bombing, må være med til at stoppe konflikten og krigen dernede.

Er Danmark ikke involveret? Jo, vi bliver da involveret med flygtninge, måske ikke så dybt, men dog alligevel nok til, at det kan true med